

paa Gælden paa forskellig Vis. Jeg ved altsaa ikke, hvor stor den er. Men jeg vil gerne imod dem, der plejer at paastaa, at det er en meget betydelig Statsgæld, vi i Øjeblikket drages med, hævde, at saadan kan man ikke sige det forholder sig. Jeg læste forleden Dag tilfældigt, at der første Gang blev forelagt et Statsbudget her i Danmark ved Østifternes Stænderforsamling i Oktober 1835, altsaa midt under Frederik den Sjettes sparsommelige Regering, og at Statsgælden da var saa stor, at der til Forrentning og Afdrag paa den behøvedes to Femtedele af hele Statens Indtægt. Det vilde svare til, at man nu skulde benytte omtrent 150 Mill. Kr. af Statens Indtægt dertil, hvis jeg regner den til de 370 Mill. Kr., som den omtrent udgør paa Finansloven. Men alle ærede Medlemmer ved, at man kun kommer op til en Sum af 60—70 Mill. Kr., hvilket kun svarer til Halvdelen af, hvad man brugte dertil den Gang. Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at den norske Statsgæld er 1 750 Mill. Kr. Hvad den danske Statsgæld angaar, maa jeg først have Lov til at sige, at af de 1 200 Mill. Kr. er omtrent de 250 Mill. Kr. gaaet under Verdenskrigen til militære Formaal, som alle Partier var enige om. Det var ikke Regeringens Ønske, at man skulde gaa til saa store militære Udgifter, men hele Befolkningens Villie var, at man skulde afholde saadanne. Andre 250 Mill. Kr. er gaaet til Forholdene under Generhvervelsen af de sønderjydske Landsdele, og heller ikke dèr vil man kunne mene, at Befolkningen ikke ganske vil anerkende, hvad man har maattet udrede af Midler dels til Afbetaling af Statsgæld, dels til mange andre Ting. Disse 500 Mill. Kr. bør man, hvis man vil være retfærdig, trække fra den nuværende Statsgæld og sige, at den i Virkeligheden er de 700 Mill. Kr., som man har brugt til andre Ting. Hvis man gør dette, maa jeg mene, at da Statsgælden i 1914 var omtrent 320—330 Mill. Kr., er det ikke mærkeligt, at den nu er omkring 700 Mill. Kr. med hele den Forandring, der er sket i selve Kronens Værdi. Altsaa, jeg tror, vi kan være den bekendt, og jeg tror ogsaa, vi kan være den bekendt, naar vi sammenligner med et Land som Norge. Jeg kommer uvilkaarlig til at drage Sammenligning dermed, fordi man i Gaar i dette høje Ting anførte Norges Tilstand under Om-talen af de Forholdsregler, der var taget med Hensyn til Toldbeskyttelse, og nævnte Norge som et Land, der i den Henseende kunde være et Foregangsland for Danmark. Ikke desto mindre er den norske Statsgæld 1 750 Mill. Kr. Selv om jeg derfra

skulde drage, hvad jeg ikke er vis paa, man bør, en Femtedel, fordi den norske Krone i Øjeblikket er omtrent en Femtedel mindre værd end den danske, vil man dog komme op til et Beløb, der er højt over, hvad den danske Statsgæld andrager. Ja, det er saaledes, at en norsk Borger har 50 pCt. mere Statsgæld hvilende paa sig end en dansk Borger. Dette har jeg gerne villet sige som en Sidebemærkning om Statsgælden.

Jeg vender saa tilbage til Skatkammerbeviserne. Jeg forstaar aldeles ikke, hvorledes det gaar til, at man hverken paa Tillægsbevillings- eller Finanslovsforslaget finder mindste Omtale af eller rettere den mindste Bevilling til disse Skatkammerbeviser. Den højtærede Finansminister har en Bemyndigelse ifølge den anførte Lov, men selv om han uden Rigsdagens Bevilling kunde — jeg tvivler derom — benytte denne Bemyndigelse til at udstede Skatkammerbeviser, kan han sandelig ikke betale dem eller betale Rente af dem, uden at dette finder sit Udtryk enten paa Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven; i den Henseende er Grundlovens Ord ganske utvetydige og uomgaaelige. I § 48 staar der; at ingen Udgift kan afholdes, uden at den har Hjemmel enten i Finansloven eller Tillægsbevillingsloven eller en midlertidig Bevillingslov — dette sidste kan vi se bort fra, den kommer jo kun under ganske særlige Tilstande —, altsaa, for enhver Udgift maa der være Hjemmel i Finansloven eller Tillægsbevillingsloven. Hvor har den højtærede Minister sin Hjemmel? (*Finansministeren* [Bramsnæs]: Under Kassebeholdningen). Ja, jeg ventede det Svar, men det gaar ikke. Thi Skatkammerbeviserne sælges jo, og der svares Rente af dem, og ogsaa Renten maa dog finde sit Udtryk et Sted, men jeg kan ikke finde den anført nogetsteds, hverken paa Finanslov eller Tillægsbevillingslov. Den højtærede Finansminister kunde maaske sige, at det er meget vanskeligt at opføre noget, som er bestandig skiftende. Det er dog ikke saa særdeles vanskeligt. Man sætter naturligvis paa de aarlige Tillægsbevillingslove en Post, som hedder: Udstedelse af Skatkammerbeviser, Indtægt 50 Mill. Kr. — Udgift, senere Afbetaling, ligeledes 50 Mill. Kr., og saa har man bagefter den regnskabsmæssige Forklaring paa Benyttelsen. Den regnskabsmæssige Forklaring af alle de Transaktioner, der har fundet Sted, maa Finansministeren levere, Rigsdagen maa have Kontrol dermed, Statsrevisionen maa have Kontrol dermed, og det kan naturligvis ske saaledes, at man ikke indfører det paa Finanslovsforslaget, men saa maa det